

A felsoroltak figyelembe nem vételében látja Guttenberg annak a kezdetben említett ellentétnek okát, mely az erdőértékszámítás terén az elmélet és a gyakorlat között van.

(Közli: *Bund K.*)

A fapiacról.

Junius 21.

(*B.*) Nagyobb és több a vételkedvet mutató érdeklődés, mint a tényleges vásárok száma, különösen tartózkodók pedig a falusi gazdák, kiknek váltakozó aratási reménysége a bevásárlások halasztását okozza. Az utóbbi napok termési tudósításai azonban ismét megnyugtatók s azért legalább ez idő szerint nem lehet elegendő okot találni arra, hogy a különben kielégítőeknek ismerhető árak hanyatlásától tartani kellene, sőt ellenkezőleg több alappal látszik jogosultnak a kereskedői körök egyik részének ama nézete, hogy ugy a fenyő; mint a tölgyféle anyagokra áremelkedés várható. E mellett szólnak a külföld nem apadó szükséglete, az Al-Duna vidékére jelentékeny mennyiségben szállított anyagok, s a francziaországi szőlők termésének kedvező állása. Szóval a mai helyzet jellege tárgyilagosan ítélve inkább a jobbra irányul s ezért az árak szilárdabb tartása is egészen indokolt.

Az anyagok szállítására szolgáló vízi utak eléggé kedvezők s így a piacravitel mindenfelé akadálytalanul teljesíthető. Meg kell itt emlékeznünk a külföldi kereskedelmet illetőleg a Német birodalom tegnapi ünnepélyéről, melylyel a keleti és az északi tengert összekötő kiel-hamburgi csatornának megnyitása történt, s melylyel a „Vilmos Császár-Csatorná“-nak nevezett új vízi ut, az orosz- és finnországi faanyagoknak kerekaszámban 100 kilométer tengeri uttal rövidíti meg s teszi biztosabbá szállítási vonalát és ezzel kétségkívül az angol, belga és a németalföldi

piaczokra nem jelentéktelen előnyt is nyújt, újabb utmutatást adván a mi kereskedőinknek is arra, hogy Európa keleti és déli piacainak annál sikeresebb megnyerésére törekedjenek.

T Á R C Z A.

A „faliczita.“*)

— Irta: T a n o s P á l. —

Mulnak az idők s változnak az emberek az ő szokásaikban. A gőz és villany mostani kora lassan-lassan, de következetesen kiszorít, megsemmisít egymásután mindent, a mi „a régi jó idők“ hagyományaként reánk maradt. Áldozatául estek az új kor sokat emlegetett „civilizációjának“ boldog Magyarország rengeteg őserdői is, a melyekben nagy csoportokban tanyázott az immár teljesen kiveszett bölény, százanként verődött össze a manapság nagyon megfogyott szarvas és csak úgy hemzsegett a kisebb-nagyobb hasznos és kártékony vadállat: az őz, nyul, fajt, fácán, fogoly; a medve, hiuz, farkas, róka és az a csunya, rut állat: a vaddisznó, a melyet hol ide, hol amoda számítanak az emberek, de a mely bizony mégis csak határozottan oda tartozik a kártékony vadak közé. Áldozatául esett ezen váltót forgató időnek a mi jó magyar népünk egyszerűsége, igénytelensége, romlatlansága és elpusztult bele igen sok patriarkális szokás, a melyek hosszú századokon keresztül hamisítatlanul mentek át korról-korra, nemzedékről-nemzedékre.

*) Mutatvány Tanos Pál „Az erdő világa“ című könyvéből. (A könyv ismertetését lásd az „Erd. Lapok“ 1895. évf. III. füz. 341. és köv. oldalain.)